

[Niels Andersen.]

Der er ting i dette lovforslag, som jeg finder anledning til at komme med nogle bemærkninger om. For det første skal dette lovforslag træde i kraft den 1. juli, således at der altså ikke her er tale om tilbagevirkende kraft. For det andet synes jeg, det er ganske rimeligt, at en ministers løn i hvert fald ikke skal være mindre end en departementschef. Med det kendskab, som jeg i det års tid, jeg har været medlem af det høje folketing, har fået til, hvad en minister udfører af arbejde, må jeg ærlig talt bekende, at det forekommer mig i hvert fald, at ministeren udfører fuldt så stort et arbejde som folk i de erhvervsstillinger, der indbringer måske dobbelt så høje lønninger som dem, ministre får.

Når man ser, hvad f. eks. provinsbankerne eller aktieselskaber af nogenlunde størrelse giver deres direktører, så ligger disse lønninger jo meget ofte på det dobbelte af, hvad en minister får i gage. Endvidere må det efter mit skøn være givet, at de folk, man betror ministerposterne, dog skal have en sådan aflønning, at de i hvert fald kan være nogenlunde tjent dermed, selv om man naturligvis må give afkald på en del af den indtægt, man ellers ville oppebære, som følge af den ære, der følger med at være minister. Som sagt, vi fra retsforbundets side har ikke nogen betænkeligheder ved at medvirke til lovforslagets gennemførelse i indeværende samling.

Jeg har set i pressen, at venstre har økonomiske betænkeligheder ved dette lovforslag, idet man ikke ønsker, at erhvervslivet skal belastes yderligere på grund af, at ministrene skal have højere lønninger. Deroverfor må jeg nok have lov at henvise til, hvad erhvervslivets folk får i lønninger — hvis det virkelig er sådan, at lønningsbudgetterne trykker erhvervslivet som sådant.

Man kan efter min mening ikke drage sammenligninger mellem dette lovforslag og de lønningslove, vi behandlede for nylig her i folketinget, idet lønningslovene jo har en anderledes dybtgående virkning på hele samfundets økonomiske struktur, end tilfældet er med det foreliggende lovforslag.

Jeg skal afstå fra yderligere kommentarer til det foreliggende lovforslag og tilside retsforbundets støtte til dets gennemførelse.

Aksel Larsen: Jeg formoder, det kan betragtes som givet, at der ikke bliver nogen bukser af det skind i denne omgang, at dette lovforslag ikke bliver vedtaget, inden folketinget ophører med sit arbejde den 4. juni. Jeg formoder det, fordi jeg har visse erfaringer med hensyn til, hvorledes folketingets arbejde går, og hvad der virker på partiernes stillingtagen og lyst til at tage stilling; og når venstre og de konservative, to af de store partier her i tinget, har sagt fra på den måde, som tilfældet er, har jeg i hvert fald mine tvivl om, hvorvidt regeringspartierne vil føre forslaget frem til endelig afgørelse.

Jeg vil ganske vist samtidig sige, at hvis jeg hørte til regeringspartierne, ville jeg ikke lade mig gå på af de betænkeligheder eller de argumenter, der er ført frem; det forekommer mig, at de ikke er holdbare; de modsiger hinanden. Dels siger man, at lovforslaget kommer for sent, og dels siger man, at det er en skandale at komme med dette lovforslag på et tidspunkt, hvor tjenestemandsløven ikke er endeligt vedtaget. Jeg synes, man fra den side af salen skulle afgøre, om man vil blæse eller have mel i munden. Ganske vist var det venstres ærede ordfører, der sagde, at lovforslaget kom for sent, og de konservatives ordfører, der sagde, at tjenestemandsløven ikke var endeligt vedtaget, men de to partier er jo i samme båd.

Vi ved jo godt, hvordan tjenestemandsløven bliver; i det store og hele er det jo afgjort, og derfor behøver man ikke at være i tvivl. Og hvis man udelukkende vil henholde sig til, at man ikke er klar over, hvorledes et vist forvirret regeringsparti vil stemme, synes jeg, det smager af den lille politik at bruge dette som argument for at gå imod lovforslaget.

Noget helt andet er, at jeg selv ikke finder det helt rimeligt at sammenknytte lovforslaget, sådan som det er gjort i regeringens oplæg, med tjenestemandsløven, for man kan ikke vurdere ministre lige nøjagtig på samme måde som tjenestemænd; jeg vil endda gå så vidt, at jeg vil sige, at argumentet om, at man anstændigvis ikke kan lønne ministeren lavere end departementschefen, ikke virker stærkt på mig. Hvis man ville være konsekvent, måtte man sige: man kan anstændigvis ikke lønne ministre